

blive stillet noget Forslag om Udvalgsnedsættelse. Imod de 3 sidste Paragraffer i Lovforslaget kan der vistnok i det hele taget ikke rejses nogen begrundet Indvending. Jeg skal derfor ganske henholde mig til de Bemærkninger, som med Hensyn til disse Paragraffer ledsager Lovforslaget. Hvad § 1 angaar, ønsker jeg at udtale, at jeg ikke deler den Frygt, der udtales i Bemærkningerne, for, at der ikke vil være et tilstrækkeligt Antal egnede Personer, der vil lade sig beskikke som Anklagere. Jeg tror, det vil gaa med den Frygt, som det i sin Tid gik med Frygten for, at der ikke vilde melde sig tilstrækkeligt mange kvalificerede Ansøgere til Politimesterpladserne. Imidlertid vil Paragraffen være uskadelig, naar man forudsætter, at den kun bliver brugt, saafremt Nødvendigheden byder det. Men jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa den sidste Sætning i Paragraffen, nemlig paa Ordene: „dog uden Ret til derfor at oppebære særligt Vederlag“, idet det ikke staar mig klart, hvorledes disse Ord skal forstaaes. Hvad skal man forstaa i denne Sammenhæng med Ordet: „derfor“? I Retsplejelovens § 107 hedder det nemlig: „Anklagere ved Sø- og Handelsretten og Underretterne samt de Mænd, der bemyndiges til at optræde som Anklagere i en enkelt Sag, erholder Vederlag af det offentlige for den enkelte Sag“. Hvis vi nu affatter § 103 saaledes, som den foreslaas her i § 1, synes jeg, at det Spørgsmaal maa rejse sig, om man ved Slutningsbestemmelsen i § 1 kun vil udtrykke, at Politimesteren ikke faar sin Løn forhøjet, eller man vil udtale, at han heller ikke trods Regelen i § 107 skal have særligt Vederlag for den enkelte Sags Førelse. Jeg vilde nærmest forstaa Lovforslaget paa den sidstnævnte Maade. Men hvis det er den højtærede Justitsministers Mening, vil jeg finde det ønskeligt, at § 107 fik en Tilføjelse, nemlig Ordene: „jævnfør dog § 103“, og jeg vil henstille, at den højtærede Justitsminister i saa Fald vil stille Ændringsforslag derom.

Jeg kan ønske at benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, at i det fremsatte Lovforslag om Statens Tjenestemænd omtales i §§ 423 og 424 nogle

Herrer, som kaldes Politiaessorer. Jeg vil ærlig talt sige, at jeg ved ikke rigtig, hvad det er for Mænd. Saa vidt jeg kan forstaa, er det netop disse Politifuldmægtige i København, som omtales i nærværende Lovforslags § 1. Hvis saa er, synes jeg, at det vilde være urimeligt at lade de paagældende faa Titelen „Assessor“. Ved „Assessor“ har vi dog forstaaet den Mand, der sidder paa den anden Side af Skranken og skal dømme. Det vil være abnormt, synes jeg, om en Assessor skal optræde som Anklager.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Jessen: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget. Jeg gør det saa meget hellere, som § 1 realiserer en Tanke, jeg fremsatte, da vi sidst havde et Forslag om Ændringer i Loven om Rettens Pleje til Behandling, idet jeg da paa pegede, at det sikkert vilde være heldigt, om Politimestrene og Politifuldmægtigene kunde optræde som Anklagere ogsaa under Domsforhandlingen. Det er naturligt, at de gør det, idet det er dem, der fra Begyndelsen har rejst Sagen og kender alle dens Enkeltheder. Det vil derfor være betydelig lettere for dem at iværksætte Anklagen end for andre, som beskikkes dertil, og som skal sætte sig ind i Sagen fra Begyndelsen. Jeg tror, at det vil være en heldig Foranstaltning, og jeg tror ogsaa, at der er noget i de Ord, der staar i Bemærkningerne, at det maaske kan være vanskeligt at faa de fornødne Anklagere beskikket, hvis man ikke har Politimesteren og hans Fuldmægtig at ty til. Jeg kunde godt tænke mig, at det netop blev Regelen, at det var Politimesteren eller hans Fuldmægtig, der foretog Anklagen. Jeg synes, at dette vilde være den bedste Ordning.

Det er ikke faldet mig ind, at der var nogen Uklarhed paa det Punkt, som den ærede Ordfører for Venstre nævned. Jeg har forstaaet den paagældende Bestemmelse saaledes, at Politimesteren skulde udføre sit Hverv som Anklager uden noget som helst særligt Vederlag, men jeg